

М. Орханиевъ
конникъ

*„Не конница — буря отъ бѣсни демони
що силно катуря ил' тѣпче ил' гони“.*

Въ историята на българското племе, преди повече отъ двадесетъ и две години, биде записанъ единъ вихренъ полетъ — не, а една стихия, която помете — развѣнча и унищожи славата на донския казакъ.

Младата българска конница, въ първитѣ дни на септемврий 1916 година, току що бѣ нагазила добруджанската степъ, въодушевена отъ неустрашимия духъ завещанъ ѝ отъ ханъ Аспаруха, който нѣвга прѣвъ въ началото на седмия вѣкъ премина дѣсния брѣгъ на Дунава и се установи около Тулча.

И тъкмо на това мѣсто ней се падна дѣла да се увѣковечи въ слава, като остана вѣрна на завещаната ни отъ вѣковетѣ — историческа сждба да служи за вѣренъ и неустрашимъ стражъ на нацията и съ безсмъртнитѣ си подвизи да покаже какъ силно се е проявила — че съществува оная жива връзка между поколѣнията, които презъ вѣковетѣ се редуваха и, които предаваха едно на друго народнитѣ идеали и завета за тѣхното священо бранене. И въ чутовния разгромъ на неприятеля, противникъ въ сжщата тая степъ, въ която нѣкога основателя на Българската държава сложи основния камѣкъ на великото въздигане на българския народъ, бѣжа записани най-славни подвизи на героизмъ — себеотрицание, които останаха да блѣстятъ въ извоюванитѣ побѣди, като съкровникъ за величието на България.

Наистина изминаха повече отъ двадесетъ и две години отъ титанския устремъ изъ тая степъ къмъ побѣди, но това що конницата стори ще остане да живѣе, като достоенъ примѣръ на изпълненъ отечественъ дългъ.

Не ще забравимъ огнената стихия, която се изсипваше на бойното поле, което представляваше страшна гледка, градъ отъ куршуми, барабаненъ огънь отъ шрапнели и гранати, клѣкоченето на картечницитѣ, цвиленето на конетѣ, звѣнтенето на изтеглениитѣ сабли. Ето бурята, която се надвѣсваше надъ хоризонта, която идваше съ своитѣ страшни опустошения и на която въ края се предвестяваше само едно, побѣда следъ побѣда на славната ни конница.